

Таквази е кончина-та на праведникатъ които е пазилъ ненарѣшимо вѣра-та въ Христа, въ сичкій-атъ си животъ мъжественно правилъ борба съ грѣховете-тъ съ мѣръ-атъ и съ дѣволатъ, и се подкизавалъ съ добри подкизи.

Съ такъвъ добъръ и преводеленъ конецъ се окончава борба-тъ и подкиз-атъ на добродѣтельный-атъ человекъ. ! О ако бы сѣкои държалъ на паматъ:тъ си и размышлявалъ за блаженный-атъ конецъ на праведникатъ; самъ си съ бы взорѣжавалъ, къмъ мъжественна и неослабна борба, и съ миръ, и упованіе въ надежда окончавалъ свое-то теченіе: Шо мыслишъ любезный? Да ли мѣ е было нѣщо жално и недостаточно? кажете Был! На истина когато человекъ полѣчи желаемо-то добро, тогава за нищо друго не мысли, но отъ сичко бы-ва спокоенъ.

Р А З М Ы Ш Л Е Н І Е .

Ш Исусе христѣ; господи бже мой! Акд ты вѣдешъ за ѣдно съ мене тогавѣще да вѣдемъ спокбѣнъ ѣ на мой смѣртный ѡдръ. Ако крѣпкаа ѣ божественнаа твоа сила вѣдетъ шскѣшати дшѣ мою въ послѣдныа минѣти моеѣ жизни: никой не мбже смѣтити тогда покбѣ мой! Грѣхъ мой; но ты си мнѣ все шпростѣлъ: Ты шправдѣлъ, шмылъ,